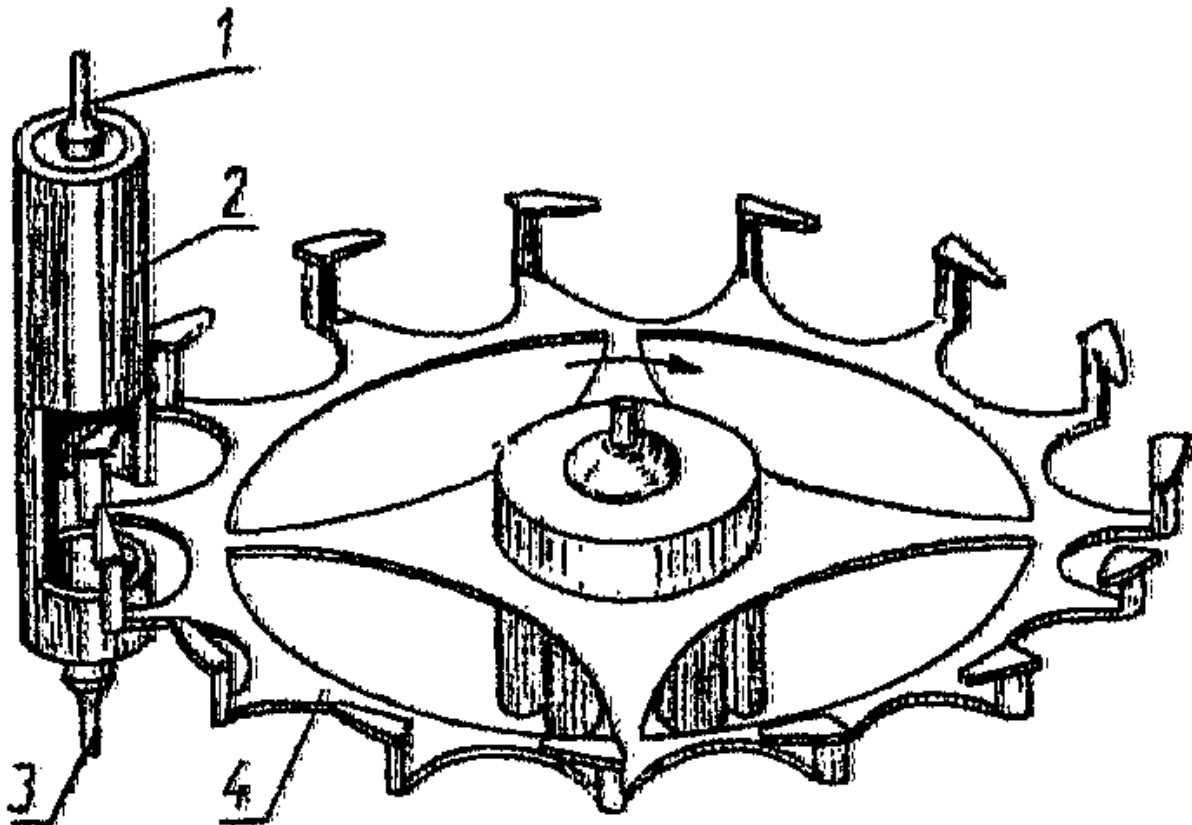

Wychwyt cylindrowy

Wychwyt spoczynkowy współpracujący z regulatorem balansowym. Wychwyt cylindrowy wynalazł Thomas Tompion (1639-1713) w roku 1695, a ulepszył George Graham (1673-1751) w roku 1720. Głównym elementem wychwyty cylindrowego jest cylinder 2 (rys. W.41), na którym jest bosadzony balans z

Rys. W.41. Wychwyt cylindrowy
1 i 3 — czopy tamponów, 2 — cylinder, 4 — koło wychwytowe

włosem. Z obu stron są wtłoczone do cylindra tampony zakończone czopami 1 i 3. Z boku cylindra znajduje się wycięcie, a pozostała część ścianki tworzy jakby połączone palety, z którymi współpracują zęby koła wychwytowego 4 o charakterystycznym kształcie. Poniżej znajduje się drugie wycięcie, stanowiące tzw. pasaż, służący do przepuszczania podstawy zębów koła wychwytowego, które nie leżą w jego płaszczyźnie, lecz znajdują się na słupkach prostopadłych do tej płaszczyzny. Udzielanie impulsu odbywa się głównie przez powierzchnie impulsu znajdujące się na zębach koła. Wychwyt cylindrowy był dawniej szeroko stosowany w zegarkach kieszonkowych i naręcznych. Obecnie się go nie produkuje, gdyż nie można nim osiągnąć dobrych wyników chodu zegarka ze względu na zbyt duże i zmienne tarcie zębów koła wychwytowego po cylindrze. **Bartnik/Podwapiński**